

การค้าภายในจังหวัดสงขลาและยะลา

วิธีการตลาดค้าภายในจังหวัดสงขลาและยะลา

ศูนย์การค้าภายในจังหวัดสงขลาตั้งอยู่ที่อำเภอหาดใหญ่ ย่างคิมที่ผลิตได้ตามอำเภอต่าง ๆ จะถูกนำมารวมกันที่หาดใหญ่ เพื่อแปรรูปส่งออกต่างประเทศ ซึ่งสามารถส่งออกได้ 3 ทาง คือ

1. ส่งออกทางปากังเบซาร์ โดยทางรถไฟ
2. ส่งออกทางรถยนต์ผ่านอำเภอสะเดา
3. ส่งออกทางเรือ อำเภอเมืองสงขลา

การส่งออกตามท่าต่าง ๆ ทั้ง 3 แห่งดังกล่าวนี้ ส่งทางเรือมากที่สุด รองลงไปได้แก่ ทางรถไฟ และน้อยที่สุด แทบจะกล่าวได้ว่าไม่มีเลยก็คือการส่งทางรถยนต์โดยผ่านอำเภอสะเดา การตั้งราคาซื้อ - ขายแต่ละวัน เริ่มจากบริษัทผู้ส่งออกเป็นผู้กำหนด ซึ่งจะใกล้เคียงกันทุกบริษัท ทั้งนี้เพราะใช้ฐานอันเดียวกันในการตั้งราคา ตามที่กล่าวมาแล้ว รวมกันประมาณ สถานะการณปัจจุบันดังนี้

การตั้งราคา ขึ้นอยู่กับคำสั่งซื้อ (Orders) ว่ามีมากน้อยแค่ไหน รวมกับค่าคะเนอุปสงค์ของตลาดว่ามีมากน้อยเพียงใด นอกจากนั้นก็ค่าคะเนสต็อกของผู้ซื้อขาย ถ้าตลาดวีสต็อกเหลือน้อย ก็สามารถโง่งราคาได้บ้าง อย่างไรก็ตามราคาขั้นสุดท้ายอยู่ที่การต่อรองกัน

การติดต่อกับผู้ซื้อนิยมใช้ telex หรือไม่กี่โทรศัพท์ เมื่อตกลงกันแล้วก็มีสัญญาตามมาอีกรูปหนึ่ง ถ้าตกลงอย่างไรแล้วต้องปฏิบัติอย่างนั้น ต้องมีเกียรติ ต้องรักษาคำพูด ปกติแล้วเป็นการซื้อขายล่วงหน้าประมาณ 3 เดือน

ปริมาณการขายตามข้อตกลง ทางบริษัทผู้ขายจะประมาณกำลังซื้อของคุณ เช่น บริษัทมีกำลังซื้อ 100 ตัน ก็สามารถทำสัญญาขายได้ 80 - 90 ตัน ถ้าราคาขึ้น หรือ ลง ก็ไม่ค่อยมีปัญหามากนัก ถ้าทำสัญญาขายไว้มากเกินไปกำลัง พอราคาตกในอนาคตก็จะเป็นความเสียหายถึงกับล้มละลายได้ ราคาขายเปลี่ยนแปลงทุกวัน ทางบริษัทต้องติดตามข่าวสารตลอดเวลา ตลอดจนอัตราแลกเปลี่ยนเงินต่างประเทศ ราคาน้ำมัน และอัตราอากรขาออกด้วย การที่ราคาขายเปลี่ยนแปลงทุกวันนี้เอง บริษัทจึงไม่อาจซื้ออย่างเก็บไว้มาก ๆ ได้ เพราะเสี่ยงต่อการลดลงของราคาและต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาเพิ่มขึ้นอีก ปรากฏการณ์ที่ผ่านมามีคำสั่งซื้อ (Order) มาจากสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐประชาชนจีนแล้ว ราคาขายจะมีแนวโน้มสูงขึ้น

การที่จะตั้งราคาขายเท่าใด ขึ้นอยู่กับการค้าคะเนจิตใจของผู้ซื้อว่า อุปสงค์ของเขาเข้มข้นมากหรือน้อยถ้าอุปสงค์เขาสูงก็โก่งราคาได้

เนื่องจากทางบริษัทผู้ราคาขายของตนเองอยู่แล้ว บริษัทผู้ส่งออกจึงสามารถตั้งราคาซื้อได้เลยว่า บริษัทเอากำไรสักเท่าใด หรือขาดทุนเท่าใด เมื่อถึงเวลาส่งมอบ

การตั้งราคาอีกวิธีหนึ่งของบริษัทผู้ส่งออกหรือคนกลางทั่วไปก็คือ พึ่งข่าวราคาขายจากสิงคโปร์และมาเลเซีย โดยคำนึงกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ อัตราแลกเปลี่ยน และกำไรที่คนต้องการ

การขายยางของชาวสวน ชาวสวนจะนำยางของตนไปขายไม่ไกลบ้านนัก บางคนก็ขายให้แกพ่อค้าเร่ที่มาซื้อถึงบ้าน บางคนเข้ามาซื้อในเมืองก็นำยางมาขายด้วย การขายยางทำได้สะดวกมาก และต่างคนต่างขาย เมื่อคิดว่าตนเองได้ราคาพอสมควรก็ตกลงขาย แต่ถ้าเป็นกลุ่มขายยางก็มีการประมูลกันบ้าง หรือบางทีก็นำไปขายร้านประจำซึ่งที่ปรึกษาประจำกลุ่ม (เจ้าหน้าที่ทางราชการ) แนะนำไว้ ส่วนราคาซื้อ - ขาย ก็ตกลงกันเอง

เมื่อได้ออกไปสำรวจและสังเกตการณ์ซื้อ - ขายยาง ตามท้องที่ต่าง ๆ ทั้งที่หาคีใหญ่ สะเคา นาทวี ยะลา เบตง ฯลฯ ได้พบว่า ผู้ซื้อ (ยกเว้นระดับผู้ส่งออก) พิจารณาคุณภาพยางอย่างหยาบ คือเพียง ๆ แคมอง ๆ ดูและจับดูนิด ๆ หน่อย ๆ แล้วก็บอกให้เท่านั้นเท่านั้น จะขายหรือไม่ก็แล้วแต่ เท่าที่ได้เห็นมาผู้ขาย (ชาวสวน) ก็ขายแบบงาย ๆ เหมือนกัน การซื้อขายก็ไม่ได้เอาใจใส่เมื่อสอบถามผู้ขาย มักจะตอบว่าร้านไหน ๆ ก็ให้ราคาเหมือนกัน ผู้ขายให้ร้านประจำไม่ได้ เพราะไว้ใจได้มากกว่าร้านที่ไม่เคยติดต่อ

จังหวัดยะลา วิธีการตลาดยางของยะลาที่มีลักษณะเหมือนกับสงขลา คือ ยางที่ได้จากอำเภอต่าง ๆ จะนำมารวมที่จังหวัดยะลา แล้วส่งออกที่ท่าเรือจังหวัดปัตตานี ซึ่งอยู่ห่างจากยะลาราว 60 กิโลเมตร ส่วนยางที่ผลิตได้ในเขตกิ่งอำเภอธารโตและเบตง จะนำไปรวมกันที่เบตง และส่งออกมาเลเซียโดยทางรถยนต์จากเบตง ซึ่งอยู่ห่างจากยะลา 121 กิโลเมตร ดังนั้นในจังหวัดยะลา จึงมีทางส่งออก 2 ทาง คือ

1. ทางเรือผ่านท่าเรือปัตตานี
2. ทางรถยนต์ผ่านทางเบตงไปยังมาเลเซีย

การซื้อขายยางในเขตยะลา เนื่องจากบริษัทผู้ส่งออกในยะลาเป็นบริษัทเครือเดียวกับที่หาดใหญ่ นโยบายการซื้อขายงาก็คล้ายกัน การไปตั้งที่ยะลา ก็เพื่อสะดวกในการรวบรวมยางเท่านั้น การปฏิบัติในการซื้อขายระหว่างชาวสวนกับพ่อค้าระดับต่าง ๆ (เว้นบริษัทส่งออก) ก็คล้ายกับที่ปฏิบัติที่สงขลา แต่ในแง่คุณภาพยางแล้วดีกว่าทางสงขลา เพราะการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพยางเป็นได้ยากมาก โดยเฉพาะในเขตชนบทที่ชาวสวนไม่พูดภาษาไทย

วิธีปฏิบัติการซื้อที่ได้รับจากพ่อค้าท้องถิ่นที่รับซื้อยางจากชาวสวน ได้ให้วิธีคิดราคา ยางไว้ดังนี้ คือ ให้ถือราคาขางรมควันชั้น 3 ที่ประกาศประจำวัน เช่น วันนี้ ราคาขางแผ่นรมควันชั้น 3 ในตลาดหาดใหญ่ กิโลกรัมละ 17.70 บาท ราคาที่ซื้อให้คิดดังนี้

1. ค่าความชื้น หักราว 8 - 9% เป็นเงิน 1.26 บาท
ขางยกกลุ่มหัก 2 - 4%
  2. ค่ารม ก.ก. ละ 20 สตางค์
  3. ค่าขนส่ง ก.ก. ละ 10 สตางค์
  4. ค่าภาษี ก.ก. ละ 5 สตางค์
  5. กำไร ก.ก. ละ 10 สตางค์
  6. ค่าค้ำชันยาง ก.ก. ละ 20 สตางค์
- รวมทั้งสิ้น 1.91 บาท

ดังนั้น ราคารับซื้อขางค้ำชัน ก.ก. $17.70 - 1.91 = 15.79$

หรือ 15.80 บาท

การซื้อขายตามที่ปฏิบัติกันอยู่นั้น ชาวสวนเสียเปรียบหลายประการ คือ

1. การซื้อแบบคละ ทำให้พ่อค้ามีโอกาสได้กำไรมาก เพราะเมื่อรวมแล้ว ถ้ามียางชั้น 2 - 3 มาก กำไรก็เพิ่มขึ้น
2. การหักความชื้น หักไค้ตามความพอใจของพ่อค้า
3. การชั่ง บางครั้งตาชั่งไม่ตรง
4. ชาวสวนบางรายไม่อาจงดการขายได้ เพราะเงินขาดมือ
5. ราคาซื้อ บริษัทผู้ส่งออกเป็นผู้วางราคากลางไว้ให้

ความปลอดภัยของชาวสวนยาง

ในด้านความปลอดภัยของชาวสวนยางและพ่อค้ายางในเขตสงขลาและยะลา ปรากฏว่าความปลอดภัยมีน้อย โดยเฉพาะชาวสวนยางจะต้อง "อยู่เป็น" มิฉะนั้นก็อยู่ไม่ได้ คำว่า "อยู่เป็น" ก็ไม่เคื่อก่อนนั้น พ่อจะตีความไค้ว่า ชาวสวนจะต้องยอมรับอิทธิพลของเหล่านักฉ้อโกง ซึ่งมีทั้งโจรธรรมดา จคม. ผกค. ชก. ตลอดจนเจ้าหน้าที่บางคนที่ได้ก่อความเคื่อก่อนแก่ชาวสวน

การทำสวนยางโดยปกติก็อยู่ในป่าในเขา และอยู่อย่างกระจัดกระจาย พร้อมทั้งจะต้องออกไปประกอบอาชีพในที่เปลี่ยว ซึ่งง่ายแก่การลอบทำร้าย การตั้งบ้านอยู่ในสวนยางก็คืหรือตั้งบ้านอยู่เป็นหย่อม ๆ ก็คื ชาวบ้านไม่อาจป้องกันตนเองได้ โดยเฉพาะสภาพภูมิประเทศที่เป็นป่าเขาในเขตสงขลา คื สะเกา นาทวี สะบ้าย้อย และรัตภูมิ รวมทั้งหาคีใหญ่ รอบนอกควย ชาวสวนบางคนในเขต 5 อำเภอนี้ต้องเสียค่าคุ้มครองโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ก็จะต้องอยู่เป็น ส่วนในเขตยะลา นั้น ตั้งแต่กิ่งอำเภอธารโตไปถึงเบตง จคม. ควบคุมอยู่ ราษฎรส่วนหนึ่งต้องเสียภาษีให้ทั้งรัฐและให้ จคม. ควย

ส่วนอำเภอยะหา ราชัญ บันนังสตาฯ รวมทั้งอำเภอเมืองรอบนอก อยู่ใค้อิทธิพลของชก. ผกค. และโจรธรรมดา ที่คอยสวมรอยรังควาญ ชาวสวนไปควย คังนั้นการถูกเรียกค่าคุ้มครองจึงเป็นเรื่องธรรมดา นี้เอง

นอกจากความปลอดภัยของชาวสวนแล้ว บรรดาพ่อค้าเร่ก็คื พ่อค้าประจำหมู่บ้านก็คืความปลอดภัยมีน้อย คงอยู่ในสภาพเช่นเดียวกับชาวสวน โดยเฉพาะพ่อค้าเร่ ซึ่งต้องเข้าไปซื้อ

บางตามส่วนต่าง ๆ ซึ่งต่างก็ต้องถือหลักว่า "อยู่เป็น" กันทั้งนั้น

สำหรับพ่อค้าในเมืองและบริษัทผู้ส่งออกมีความปลอดภัยพอสมควร เพราะอยู่ในเมือง แต่อย่างไรก็ตาม การขนส่งสินค้าของพ่อค้าดังกล่าว ก็ขาดความปลอดภัยเช่นเดียวกัน ถ้าผ่านไป ในบางที่ก็ต้องจ่ายค่าคุ้มครองเช่นกัน

ความแตกต่างของราคาขาย

ตามรายงานของกองเศรษฐกิจการเกษตร สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การตลาดและราคาขายพาราในประเทศไทย พ.ศ. 2513 ในช่วงเวลาเดือนกันยายน 2512 ถึง เดือนสิงหาคม 2513 ปรากฏว่าชาวสวนยางในสงขลาและยะลา ขายยางดิบละ ใต้กิโลกรัมละ 6.22 บาท และ 6.26 บาท ตามลำดับ ยะลาขายได้สูงกว่าสงขลา กิโลกรัม ละ 4 สตางค์

ส่วนยางแผ่นรมควันละ พอล้างออกที่สงขลา ขายได้กิโลกรัมละ 9.84 บาท และ ที่ยะลาขายได้ 8.86 บาท ต่ำกว่าสงขลา 0.98 บาท/กิโลกรัม

ตามรายงานที่กล่าวแล้วข้างต้น ได้รายงานเกี่ยวกับสัดส่วนของรายได้เป็นร้อยละ ของผู้ส่งออก พอล้างออกทั้งพอล้างและพอล้างประจำหมู่บ้าน รวมทั้งชาวสวนยาง ดังนี้

กลุ่มบุคคล	ยางแผ่นรมควัน	ยางเครฟ	ยางแท่ง
เกษตรกร	67.18	40.07	37.62
พอล้างท้องถิ่น	4.01	6.82	5.65
พอล้างท้องถิ่น	6.23	6.69	8.17
ผู้ส่งออก	<u>23.58</u>	<u>46.32</u>	<u>43.56</u>
	<u>100</u>	<u>100</u>	<u>100</u>

จะเห็นได้ว่าเกษตรกรมีส่วนแบ่งรายได้มากที่สุด จากยางแผ่นรมควัน รองลงไป ก็ยางเครฟ และยางแท่งตามลำดับ

สภาพการปลูกแทนในจังหวัดสงขลา ขณะนี้จังหวัดสงขลาได้ปลูกแทนไปแล้ว 204,152 ไร่ (ตามตารางที่ 9) ในจำนวนสวนยางที่มีอยู่ทั้งสิ้น 1,445,929 ไร่ ซึ่งเท่ากับปลูกแทนไปแล้ว 14.12 % ส่วนในจังหวัดยะลา ปลูกแทนไปแล้ว 9.94 % (โปรดดูตารางที่ 10) ส่วนในตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า ปี พ.ศ.2516 มีการปลูกแทนมาก แต่ในปี 2517/2518 กลับลดลง ซึ่งเป็นไปภาวะเศรษฐกิจของโลก ตามที่เคยกล่าวมาแล้ว และอาจเป็นไปได้ที่ชาวสวนยังไม่แน่ใจว่าราคาขายจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น (ปี 2517/18) ราคาขายลดลง หลังจากทีราคาคีในปี 2516

ตามที่ปรากฏในตารางที่ 12 ปรากฏว่าอัตราส่วนพ่อค้าต่อเนื่องที่ปลูกยางในสงขลา แล้ว จะได้อัตราส่วน 1 : 6,286 คือพ่อค้า 1 คน ครอบครองเนื้อที่ปลูกยางโดยเฉลี่ย 6,286 ไร่ ส่วนยะลาเพียง 1 : 2,800 เท่านั้น สงขลามีพ่อค้าน้อยกว่ายะลา 2 เท่ากว่า ๆ ซึ่งถ้าคิดในแง่ของการแข่งขันแล้วราคาขายในยะลาจะสูงกว่าสงขลา เพราะระดัการแข่งขันของพ่อค้าในยะลาเข้มข้นกว่าในสงขลา จะเห็นได้จากตารางที่ 13 ราคาเฉลี่ยยางแผ่นรมควัน ชั้น 3 ในเดือนสิงหาคม 2521 ในตลาดยะลาสูงกว่าหาคใหญ่ ก.ก.ละ 14 สตางค์ ฝัลด้าคิดทั้งปียะลาสูงกว่าสงขลา (หาคใหญ่) ก.ก.ละ 13 สตางค์ (โปรดดูตารางที่ 24)

จากผลการสำรวจจากร้านรับซื้อขายแห่งหนึ่งเป็นรายวัน ในอำเภอเบตง เมื่อเดือนสิงหาคม 2521 ปรากฏราคาขายดิบกับราคาขายแผ่นรมควันชั้น 3 ต่างกันอยู่ระหว่างเบตง กับยะลา ก.ก.ละ 1.06 บาท และต่างกับหาคใหญ่ ก.ก.ละ 94 สตางค์ (ตารางที่ 13)

ตามตารางที่ 14 - 18 เป็นตัวเลขที่ได้จากร้านรับซื้อขายแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา แต่เจ้าของร้านไม่ประสงค์จะให้ออกชื่อ จากตารางทั้ง 5 นี้ จะปรากฏผลดังนี้ ความชื้นหรือร้อยละของน้ำในแผ่นยาง ราว 8% คือยางดิบ 100 ก.ก. รมแล้วจะได้ 92 ก.ก. ร้อยละของความชื้นหรือน้ำในแผ่นยางดิบ ในตารางที่ 14 - 18 มีดังนี้ คือ 8.25 % 6.58%, 8.21%, 8.98% และ 8.17% ตามลำดับ ยางนี้เป็นยางนอกกลุ่มจึงมีความชื้นสูง ถ้าเป็นในกลุ่มจะมีราว 2 - 4 %

ส่วนชั้นของยางปรากฏว่าชั้น 3 และ 4 มากที่สุด ส่วนยางชั้น 6-7-8 นั้น มีราคาเท่ากับชั้น 8 โดยเฉพาะยางชั้น 8 ต้องรมควันใหม่ ซึ่งเจ้าของยางจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมอีก กิโลกรัมละ 20 สตางค์

ชั้นยาง	ตาราง ที่ 14	ตาราง ที่ 15	ตาราง ที่ 16	ตาราง ที่ 17	ตาราง ที่ 18
2	-	7.95	-	-	-
3	69.76	55.06	48.98	38.95	73.37
4	15.55	17.03	17.32	18.96	11.76
5	8.77	16.57	23.88	14.59	4.58
6	0.89	0.97	1.45	1.18	0.78
7	0.34	2.42	3.95	3.48	1.73
8	8.69	-	4.42	22.84	7.78

ปริมาณยางดิบทั้งหมด 9315 ก.ก. (ดูตารางที่ 14 - 18) ไม่มียางชั้น 1 เลย และยางชั้น 2 มีเพียง 7.95 % เท่านั้น

วิธีปฏิบัติในการขายยางของพ่อค้าท้องถิ่นนั้น ปฏิบัติดังนี้ เมื่อทางบริษัทผู้ส่งออก รมควัน และคัดยางแล้ว (จะใช้เวลาราว 15 วัน) ทางผู้รับรมควันซึ่งปกติ คือพ่อค้า ส่งออกจะจ่ายเงินให้ทันที รวบรวมละ 90 กว่า ๆ ที่เหลือนั้นจะจ่ายหลังจากตกลงซื้อขายกัน แต่ต้องไม่เกิน 30 วัน ซึ่งจะขายจริงตามราคาในวันนั้นอาจได้เงินเพิ่มอีก ถ้ายางชั้นราคา แต่อาจได้น้อยลงกว่าเดิมถ้ายางลงราคา ซึ่งบางครั้งอาจจะต้องชดเชยการรมควันอีก เพราะยางลด ราคาลงมากเงินที่ค้างอยู่ไม่พอค่าธรรมเนียม ตัวอย่างเช่น ตามตารางที่ 14

จากตารางที่ จะเห็นได้ว่า ยางคิบหนัก 2,581 กิโลกรัม หลังจากรมควันแล้วเหลือ 2,368 กิโลกรัม แสดงว่าน้ำหนักขาดไป 213 กิโลกรัม หรือ 8.25% น้ำหนักที่ขาดไปนี้ คือ ความชื้น หรือ ปริมาณน้ำในแผ่นยางคิบนั่นเอง และเมื่อจำแนกชั้นยางแล้ว ยางชั้น 1 และ 2 ไม่มีเลย ราว 50% เป็นยางชั้น 3

อัตราภาษีเงินได้ตามกฎหมายเก็บร้อยละ 0.50 ของยอดขาย

ในวันตกลงซื้อขายนั้น ผู้ขายอาจได้เงินน้อยกว่า 978.49 บาท ถ้าราคายางต่ำลง แต่อาจได้มากกว่า 978.49 บาท หากราคายางสูงขึ้น ซึ่งก็ต้องถูกหักภาษีอีก แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าราคายางลดต่ำลงมากกระทั่งเงินที่ผู้ซื้อค้างอยู่ไม่พอกับการรมควันแล้วผู้ขายก็ต้องจ่ายค่ารมควันอีก

นับแต่วันส่งยางคิบเข้ารมควันกระทั่งจำแนกชั้นของยางเสร็จเป็นเวลา 20 วัน และต่อมาอีก 7 วัน ก็ตกลงซื้อขายกัน

ยางชั้น 8 จำนวน 206 กิโลกรัม นั้น เป็นยางที่รมไม่สุกจะต้องรมใหม่ ซึ่งผู้ขายจะต้องจ่ายค่ารมอีกครั้งด้วย ยางแผ่นคิบที่ต้องรมซ้ำนั้นเพราะหนาเกินไป

ในตารางที่ 17 ปรากฏว่ามียางชั้น 8 อยู่ถึง 22.84% ถ้าในคราวใดมียางชั้น 8 อยู่มาก พ่อค้าก็จะได้กำไรน้อยหรือ อาจขาดทุนก็ได้ ดังนั้นในทางปฏิบัติพ่อค้ามักจะหักน้ำหนักถึง 11% ก็มี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตามตารางที่ 19 ปรากฏว่า ยางกลุ่มชายไค้ราคาสูงสุด คือ กลุ่มจะนะ ก.ก.ละ 11.16 บาท ค่าสุด คือ กลุ่มหาคใหญ่ คือ ก.ก.ละ 10.52 บาท ส่วนราคาภายในกลุ่มกับนอกกลุ่มนั้น ราคาต่างกันมากที่สุด คือกลุ่มสะบาย้อย คือราคาถึง ก.ก.ละ 93 สตางค์ และต่างกันน้อยที่สุดคือกลุ่มนาทวี และกลุ่มรัษฎุมิ รองลงคือต่างกัน ก.ก.ละ 58 สตางค์ และ 62 สตางค์ ตามลำดับ

การที่มีความแตกต่างกันเช่นนี้ เพราะระยะทางไกลและกันการตลอดจนความปลอดภัยของพ่อค้า โดยเฉพาะเขตสะบาย้อยเป็นเขตอันตรายมาก ยางนอกกลุ่มกระจัดกระจายตามชนบทซึ่งอยู่ไกลเมืองและค้อยคุณภาพ เมื่อเทียบกับยางกลุ่มแล้ว ราคาจึงต่างกันมาก จะเห็นได้จากราคาในกลุ่มสะบาย้อยชายไค้สูงเป็นลำดับ 3 ประกอบกับยางกลุ่มมีปริมาณมากทำให้พ่อค้าประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายได้มากในการจักรรวบรวมยาง เมื่อยางมาอำนาจตรองก็สูง ส่วนที่ราคานอกและในกลุ่มต่างกันน้อยนั้น เพราะคมนาคมสะดวกและอยู่ใกล้ตลาดศูนย์กลาง

เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 20 แล้ว จะเห็นได้ว่ามีลักษณะคล้ายตารางที่ 19 ที่กล่าวแล้ว คือกลุ่มสะบาย้อยชายไค้ราคาต่างกันมากที่สุดระหว่างนอกกับในกลุ่ม คือ ต่างกัน 93 สตางค์/ก.ก. และขณะเดียวกัน ราคาในกลุ่มด้วยกัน ยางกลุ่มสะบาย้อยชายไค้สูงที่สุดด้วย คือ ก.ก.ละ 11.09 บาท ไค้สูงกว่ากลุ่มเทพาถึง ก.ก.ละ 1.06 บาท

สำหรับกลุ่มเทพาเป็นที่น่าสังเกตว่าราคาต่างกันเพียง ก.ก.ละ 0.01 บาท เท่านั้น และที่ต่างกันรองลงไประหว่างภายในกลุ่มและนอกกลุ่มก็คือกลุ่มนาทวีและรัษฎุมิ เช่นเคย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคมนาคมสะดวกหรือพ่อค้ามีมากก็เป็นได้

ตารางที่ 21 กลุ่มสะบาย้อยยังคงมีลักษณะเหมือนเดิม ส่วนราคาต่างกันน้อยที่สุดคือกลุ่มหาคใหญ่ ราคาภายในกลุ่มค่าสุดคือกลุ่มสะบาย้อย

ตารางที่ 22 ยางกลุ่มอำเภอรามัญชายไค้สูงสุด และกลุ่มที่ชายไค้ค่าสุด คือกลุ่มยูโป อำเภอเมือง ราคาเฉลี่ยแล้วในกลุ่มและนอกกลุ่มต่างกัน 0.92 บาท/ก.ก. ตารางที่ 23 ยางกลุ่มอำเภอเมือง ยางในกลุ่มชายไค้สูงสุด ก.ก.ละ 14.50 บาท นอกกลุ่มชายไค้สูงสุด 13.50 บาท/ก.ก. ยางนอกกลุ่มชายไค้ค่าสุดที่ตำบลพรอน ก.ก.ละ 12.50 บาท ค่ากว่าเมื่อเฉลี่ยแล้ว ราคาภายในกลุ่มสูงกว่านอกกลุ่ม ก.ก.ละ 92 สตางค์ แสดงว่าการรวมกลุ่มมีอำนาจตรองดีกว่า

ส่วนตารางที่ 23 ส่วนแตกต่างระหว่างราคาในกลุ่มเฉลี่ย ก.ก.ละ 1.21 บาท
 ทั้ง ๆ ที่ราคาขายในเฉลี่ยต่ำกว่า แสดงว่าเมื่อราคาสูงขึ้นส่วนต่างจะลดลง

ตามตารางที่ 24 จะเห็นได้ว่า ราคาเฉลี่ยขายแบบรวมวันขึ้น 3 ยะลา สูงกว่า
 หาดใหญ่ ก.ก.ละ 13 สตางค์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจำนวนพ่อค้าขายในยะลามากกว่าสงขลา
 (เฉพาะในระดับต่ำกว่าผู้ส่งออก) ดูตารางที่ 12

ถ้าพิจารณาจากตารางที่ 1 - 4 ของภาคผนวกแล้ว ในปี 2521 ผลต่างระหว่าง
 ยางนอกและในกลุ่มของยะลาต่างกัน ก.ก.ล. 1.005 บาท ซึ่งของสงขลาต่างกันเพียง
 0.86 บาท (ดูตารางที่ 25)

สรุปราคาขายในกลุ่มและนอกกลุ่ม

ปี พ.ศ. 2521

สงขลา		ยะลา	
ในกลุ่ม ก.ก./บาท	นอกกลุ่ม ก.ก./บาท	ในกลุ่ม ก.ก./บาท	นอกกลุ่ม ก.ก./บาท
13.71	12.85	13.27	12.27
ผลต่าง	0.86	1.00	

ตัวเลขของจังหวัดยะลาคำนวณได้จากตารางภาคผนวก

ผลจากตัวเลขข้างบนนี้ แสดงว่ารายได้ของชาวสวนยางในสงขลา มีความแตกต่างกันน้อยกว่ายะลา เมื่อเทียบราคาทั้งนอกและกลุ่มแล้ว ราคาขายที่สงขลาสูงกว่ายะลา

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะบริษัทส่งออกที่สงขลา(หาดใหญ่) มีอยู่ 13
 บริษัท และมีหลายบริษัทที่อยู่ในเครือหรือบริษัทย่อยของบริษัทใหญ่อีกชั้นหนึ่ง แต่ที่ยะลา
 มีอยู่เพียง 5 บริษัท ส่วนที่เบตงมี 2 บริษัท กับ 3 ห้างหุ้นส่วน แต่จากการสำรวจเมื่อ
 ต้นปี พ.ศ.2522 บริษัททั้ง 2 ไม่ดำเนินกิจการแล้ว คงเหลือเฉพาะห้างหุ้นส่วนอยู่ 3 แห่ง

จำนวนสวนส่งเคราะห์ของจังหวัดสงขลา

พ.ศ. 2504 - 2520

อำเภอ	ปลูกแทนจริง		พินส่งเคราะห์	
	ราย	ไร่	ราย	ไร่
เมือง	299	1,451	81	435
สะเคา	3,324	61,037	882	18,665
เทพา	3,077	24,029	514	6,320
จะนะ	2,472	13,789	587	2,948
นาทวี	2,797	18,887	518	3,425
สะบ้าย้อย	1,680	12,972	330	2,796
รัตภูมิ	629	5,499	109	1,011
หาดใหญ่	6,342	66,395	1,130	15,077
ระโนด	111	593	12	69
รวม	20,731	204,152	4,223	50,746

ที่มา: สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง สงขลา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10

จำนวนสวนส่งเคราะห์ของจังหวัดยะลา

พ.ศ. 2504 - 31 มีนาคม 2520

อำเภอ	ปลูกแทนจริง		พันการส่งเคราะห์	
	ราย	ไร่	ราย	ไร่
เมือง	1,731	13,241	371	4,307
เบตง	1,815	38,603	480	12,580
รามัญ	2,141	16,784	643	5,499
ยะหา	2,021	17,302	466	4,219
บันนังสตา	358	3,778	82	845
รวม	8,066	89,708	2,042	27,458

ที่มา: สำนักงานกองทุนส่งเคราะห์การทำสวนยาง จังหวัดยะลา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11

จำนวนสวนสงเคราะห์ของจังหวัดยะลา

พ.ศ. 2504 - 2518

สวนสงเคราะห์ รุ่นปี	ปลูกแทนจริง		พันการสงเคราะห์	
	ราย	ไร่	ราย	ไร่
2504	61	2,431	57	2,297
2505	82	2,070	73	1,897
2506	89	1,382	77	1,217
2507	178	2,992	147	2,603
2508	180	1,942	164	1,694
2509	202	1,854	194	1,785
2510	175	1,750	163	1,643
2511	504	6,043	481	5,702
2512	598	7,924	491	6,504
2513	594	7,352	176	1,988
2514	724	9,492	19	127
2515	901	9,933	-	-
2516	1,431	13,187	-	-
2517	1,164	11,064	-	-
2518	1,173	10,276	-	-
รวม	8,056	89,692	2,042	27,457

ที่มา: สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง จังหวัดยะลา

ตารางที่ 12

จำนวนผู้ค้าขายในจังหวัดต่าง ๆ
ปี 2516

จังหวัด	จำนวนผู้ค้าขาย	พื้นที่ปลูกยาง	พื้นที่คอกพอกคา
	คน	ไร่	ไร่/คน
1. ระนอง	13	9,583	737
2. สุราษฎร์ธานี	24	633,327	26,389
3. นครศรีธรรมราช	127	1,155,852	9,101
4. พังงา	29	368,399	12,703
5. ภูเก็ต	12	111,299	9,275
6. กระบี่	28	488,907	17,461
7. ตรัง	133	827,779	6,224
8. พัทลุง	44	400,625	9,105
9. สตูล	32	94,505	2,953
10. สงขลา	193	1,213,231	6,286
11. ปัตตานี	107	253,903	2,373
12. ยะลา	270	756,145	2,800
13. นราธิวาส	291	623,872	2,144
14. จันทบุรี	39	292,448	7,499
15. ตราด	18	176,252	9,792

ที่มา: งานเศรษฐกิจการยาง ศูนย์วิจัยการยาง หาดใหญ่

ตารางที่ 13

เปรียบเทียบราคาซื้อขายยางคิบบกับยางแผ่นรมควันชั้น 3

ในเดือนสิงหาคม 2521

หน่วยละ ก.ก./บาท

วันที่	ราคาขยางคิบบ อ. เบตง (1)	ยางแผ่นรมควันชั้น 3		หมายเหตุ
		ตลาดยะลา	ตลาดหาคใหญ่ (2)	
1	13.25	14.00	13.69	
2	13.25	14.00	13.69	
3	13.25	14.00	13.83	
4	13.25	14.00	13.90	
5	13.25	14.00	-	
6	13.25	-	-	
7	13.25	13.70	13.80	
8	13.25	13.90	13.80	
9	13.23	14.00	13.83	
10	13.23	14.10	13.95	
11	13.23	14.20	14.09	
12	13.23	14.20	-	
13	13.23	-	-	
14	13.23	14.30	14.10	
15	13.23	14.50	14.23	
16	13.30	14.60	14.36	
17	13.22	14.80	14.53	
18	13.22	15.10	14.68	
19	13.22	14.90	-	
20	13.22	-	-	
21	13.22	14.80	14.65	
22	13.22	14.70	14.59	
23	13.65	14.70	14.65	
24	13.65	14.70	14.70	
25	13.65	14.80	14.80	
26	13.65	14.80	-	
27	13.65	-	-	
28	13.65	14.70	14.74	
29	13.65	14.80	14.76	
30	13.73	14.80	14.66	
31	13.73	14.80	14.80	
เดือน	13.36	14.44	14.30	

ที่มา:

(1) สํารวจเอง

(2) งานเศรษฐกิจการยาง ศูนย์วิจัยการยาง หาคใหญ่

ตารางที่ 14 การซื้อ - ขาย ยางระหว่างพอดค้าส่งออกกับพอดค้าในเมือง

ชั้นยาง	ปริมาณ	ราคา/กก.		รวมเงิน		รับเงินล่วงหน้า	
		กก.	บาท สต.	บาท สต.	บาท สต.		
1	-	-	-	-	-		
2	-	-	-	-	-		
3	1,652	11	55	19,080	60		
4	368	11	30	4,158	40		
5	113	10	95	1,237	35		
6	21	9	55	200	55		
7	8	9	55	76	40		
8	206	11	46	2,360	76		
	2,368			27,114	06	26,000	-

น้ำหนักยางดิบ : 2,581 กก.   ภาษีเงินได้ : 135.57 บาท
 วันรับยางดิบเข้ากรม : 30/7/20   เหลือเงิน : 978.49 บาท
 วันจำแนกชั้นยาง : 20/8/20   รวม : 1,114.06 บาท
 วันตกลงซื้อ - ขาย : 27/8/20

ที่มา : สํารวจเองในเขต สงขลา

ตารางที่ 15 การซื้อ - ขาย ยางระหว่างพอกค้าส่งออกกับพ่อค้าในเมือง

ชั้นยาง	ปริมาณ	ราคา/กก.		รวมเงิน		รับเงินล่วงหน้า	
		บาท	สต.	บาท	สต.	บาท	สต.
1	-	-	-	-	-		
2	122	15	40	1,878	80		
3	844	15	20	12,828	80		
4	261	14	95	3,901	95		
5	254	14	60	3,708	40		
6	15	13	20	198	-		
7	37	13	20	488	40		
8	-	-	-	-	-		
	1,533			23,004	35	22,000	-

น้ำหนักยางดิบ 1,641 กก. = ภาษีเงินได้ 115.02 บาท
 วันรับยางดิบเข้ารวม 25/8/21 = เหลือเงิน 889.33 บาท
 วันจำแนกชั้นยาง 12/9/21 รวม 1,004.35 บาท
 วันตกลงซื้อ - ขาย 20/9/21

ที่มา: สํารวจเองในเขตสงขลา

ตารางที่ 16 การซื้อ - ขาย ยางระหว่างพอลิศงออกกับพอลิศ้าในเมือง

ชั้นยาง	ปริมาณ	ราคา/กก.		รวมเงิน		รับเงินล่วงหน้า	
		บาท	สต.	บาท	สต.	บาท	สต.
1	-	-	-	-	-		
2	-	-	-	-	-		
3	843	16	80	14,162	40		
4	298	16	55	4,931	90		
5	411	16	20	6,658	20		
6	25	14	80	370	-		
7	68	14	80	1,006	40		
8	76	16	57	1,259	32		
	1,721			28,388	22	27,500	-

น้ำหนักยางดิบ 1,721 กก. ภาษีเงินได้ 141.94 บาท
 วันรับยางดิบเข้าม 6/11/21 เหลือเงิน 746.28 บาท
 วันจำแนกชั้นยาง 21/11/21 รวม 888.22 บาท
 วันตกลงซื้อ - ขาย 24/11/21

ที่มา: สํารวจเองในเขต สงขลา

ตารางที่ 17 การซื้อ - ขาย ยางระหว่างพอกาส่งออกกับพอก้าในเมือง

ชั้นยาง	ปริมาณ	ราคา/กก.		รวมเงิน		รับเงินล่วงหน้า	
		บาท	สต.	บาท	สต.	บาท	สต.
1	-	-	-	-	-		
2	-	-	-	-	-		
3	694	16	25	11,277	50		
4	338	16	-	5,408	-		
5	260	15	65	4,069	-		
6	21	14	25	299	25		
7	62	14	25	883	50		
8	407	16	04	6,528	28		
	<u>1,782</u>			<u>28,465</u>	<u>53</u>	<u>28,000</u>	<u>-</u>

น้ำหนักยางดิบ 1,958 กก. ภาษีเงินได้ 142.33 บาท
 วันรับยางดิบเข้ารวม 28/10/21 เหลือเงิน 323.20 บาท
 วันจำแนกชั้นยาง 25/11/21 รวม 465.53 บาท
 วันตกลงซื้อ - ขาย 7/12/21

ที่มา: สํารวจเองในเขต สงขลา

ตารางที่ 18 การซื้อ - ขาย ยางระหว่างพอกำส่งออกกับพอกำในเมือง

ชั้นยาง	ปริมาณ	ราคา/กก.		รวมเงิน		รับเงินล่วงหน้า	
		บาท	สต.	บาท	สต.	บาท	สต.
1	-	-	-	-	-		
2	-	-	-	-	-		
3	849	16	65	14,135	85		
4	136	16	40	2,230	40		
5	53	16	05	850	65		
6	9	14	65	131	85		
7	20	14	65	293	-		
8	90	16	57	1,491	30		
	1,157			19,133	05	18,500	-

น้ำหนักยางดิบ = 1,260 กก. ภาษีเงินได้ 95.67 บาท
 วันรับยางดิบเข้ารวม - 11/11/21 เหลือเงิน 537.38 บาท
 วันจำแนกชั้นยาง 27/11/21 รวม 633.05 บาท
 วันตกลงซื้อ - ขาย 7/12/21

ที่มา: สำรวจเองในเขต สงขลา

การขายยางแผ่นรวมกลุ่มของอำเภอต่าง ๆ
ในจังหวัดสงขลา
ระหว่างเดือนมกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2519

อำเภอ	จำนวนกลุ่ม	สมาชิก (คน)	ขาย ครั้ง	น.น.ยาง ก.ก.	ราคาเฉลี่ย ก.ก.ละ		ได้สูงกว่า ก.ก.ละ	เงินกองกลาง		
					ในกลุ่ม	นอกกลุ่ม		บาท	สต.	
สะเตกา	7 กลุ่ม	112	66	46,709	-	10.81	10.16	.65	2,749	25
เทพา	7 กลุ่ม	40	12	16,892	5	10.66	9.75	.91	-	-
หาดใหญ่	3 กลุ่ม	48	17	44,285	5	10.52	9.84	.68	493	-
นาทวี	6 กลุ่ม	43	4	7,243	8	10.56	9.98	.58	241	-
สะบ้าย้อย	5 กลุ่ม	98	13	51,067	-	10.77	9.94	.93	159	50
จะนะ	3 กลุ่ม	39	8	10,344	7	11.16	10.40	.76	135	-
รัตภูมิ	9 กลุ่ม	257	54	52,756	5	10.65	10.03	.62	714	-
7 อำเภอ	40 กลุ่ม	639	174	229,299	-	10.71	9.97	.74	4,471	75

ที่มา: งานเศรษฐกิจการยาง ศูนย์วิจัยการยาง หาดใหญ่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20

การขยายวางแผนรวมกลุ่มของอำเภอต่าง ๆ
ในจังหวัดสงขลา
ระหว่างเดือนกรกฎาคม - ธันวาคม พ.ศ.2519

อำเภอ	จำนวนกลุ่ม	สมาชิก (คน)	ชาย ครั้ง	น.น.ยาง ก.ก.	ราคาเฉลี่ย ก.ก. ละ		ได้สูงกว่า ก.ก. ละ	เงินกองกลาง	
					ในกลุ่ม	นอกกลุ่ม		บาท	สต.
สะเคา	7 กลุ่ม	137	40	74,209 0	10.77	9.95	.82	6,213	05
เทพา	8 กลุ่ม	44	31	34,052 3	10.03	10.02	.01	-	-
หาดใหญ่	3 กลุ่ม	69	25	57,476 5	10.78	10.09	.69	939	-
นาทวี	6 กลุ่ม	34	9	12,105 3	10.63	10.34	.29	116	50
สะบ้าย้อย	4 กลุ่ม	40	14	34,330 0	11.09	10.16	.93	5,880	29
จะนะ	3 กลุ่ม	55	11	7,167 2	10.75	10.00	.75	160	50
รัตภูมิ	6 กลุ่ม	214	25	40,376 6	10.66	10.15	.51	97	-
7 อำเภอ	37 กลุ่ม	603	155	260,563 9	10.67	10.10	.57	13,406	34

ที่มา: งานเศรษฐกิจการยาง ศูนย์วิจัยการยาง หาดใหญ่

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21

การขายยางแผ่นรวมกลุ่มของอำเภอต่าง ๆ
ในจังหวัดสงขลา
ระหว่างเดือน มกราคม - มิถุนายน พ.ศ.2520

อำเภอ	จำนวนกลุ่ม	สมาชิก (คน)	ชาย ครั้ง	น.น.ยาง ก.ก.	ราคาเฉลี่ย ก.ก.ละ		ได้สูงกว่า ก.ก.ละ	เงินกองกลาง		
					ในกลุ่ม	นอกกลุ่ม		บาท	สต.	
สะเคา	7 กลุ่ม	101	65	55,763	9	10.80	9.84	.96	9,553	25
เทพา	9 กลุ่ม	44	12	22,901	0	10.68	9.82	.86	-	-
หาดใหญ่	8 กลุ่ม	108	27	74,771	5	10.68	10.06	.22	1,677	-
นาทวี	6 กลุ่ม	42	5	5,848	4	11.04	10.20	.84	34	25
สะบ้าย้อย	4 กลุ่ม	55	6	18,365	0	10.75	9.70	1.05	513	50
จะนะ	5 กลุ่ม	67	13	22,258	5	10.92	10.12	.80	159	75
รัตภูมิ	6 กลุ่ม	172	19	31,809	6	10.45	9.78	.67	257	-
7 อำเภอ	40 กลุ่ม	589	147	231,717	9	10.71	9.92	.79	12,200	75

ที่มา: งานเศรษฐกิจการยาง ศูนย์วิจัยการยาง หาดใหญ่

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22

การขายยางแผ่นรวมกลุ่มของจังหวัดยะลา

แยกเป็นรายอำเภอ

อำเภอ	ว.ค.ป. ที่ขาย	ที่ตั้งกลุ่ม		น.น.ยาง ก.ก.	ราคาเฉลี่ย ก.ก.ละ		ไค้สูงกว่า ก.ก.ละ
		หมู่	ตำบล		ในกลุ่ม	นอกกลุ่ม	
เมือง	20/2/22	5	ลำพะยา	663	15.00	14.20	.80
เมือง	15/2/22	3	ท่าสาป	1,155	15.00	14.00	1.00
เมือง	15/2/22	3	บูคี	270	15.00	14.20	.80
เมือง	20/2/22	3	ยูโป	1,063	14.20	13.60	.60
เมือง	20/2/22	2	บันนังสาเซ็ง	310	15.00	13.80	1.20
รามัญ	1/2/22	4	ท่าธง	969	15.22	14.00	1.22
รามัญ	20/2/22	4	ท่าธง	536	16.-	14.70	1.30
ธารโต	15/2/22	5	ธารโต	2,815	15.-	14.50	0.50
เฉลี่ย					15.05	14.13	0.92

ที่มา: สำนักงานเกษตร จังหวัดยะลา

ตารางที่ 23

การขยายวางแผนรวมกลุ่ม อำเภอเมืองยะลา

ว. ค. ป. ที่ขยาย	ที่ตั้งกลุ่ม		สมาชิก (คน)	น.น.ยาง ก.ก.	ราคาเฉลี่ย ก.ก.ละ		ไต่สูงกว่า ก.ก.ละ
	หมู่	ตำบล			ในกลุ่ม	นอกกลุ่ม	
25/1/22	2	บ้านนังสาเรียง	7	710	14.50	13.30	1.20
28/1/22	3	บุคิ	20	2,565	14.50	13.50	1.-
15/1/22	3	ทาสาย	21	2,300	14.30	13.30	1.-
14/1/22	3	บุโป	7	855	14.50	13.50	1.-
20/1/22	1	พรอน	33	2,025.7	14.30	12.50	1.80
28/1/22	5	ลำพะยา	11	997	14.40	13.20	1.20
				เฉลี่ย	14.42	13.21	1.21

ที่มา: สำนักงานเกษตร จังหวัดยะลา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 24

เปรียบเทียบราคาซื้อขายแบบรวมวันชั้น 3
ประจำเดือนโดยเฉลี่ยของพ่อค้าขายส่งออกในตลาดหาคีใหญ่
และตลาดยะลา ปี 2521

(บาท/ก.ก.)

เดือน	หาคีใหญ่	ยะลา	ราคาสูงกว่า
มกราคม	12.12	12.33	0.21
กุมภาพันธ์	12.40	12.54	0.14
มีนาคม	12.56	12.71	0.15
เมษายน	12.68	12.85	0.17
พฤษภาคม	13.05	13.16	0.11
มิถุนายน	14.05	14.30	0.27
กรกฎาคม	13.54	13.64	0.10
สิงหาคม	14.30	14.44	0.14
กันยายน	15.03	15.09	0.06
ตุลาคม	15.54	15.58	0.04
พฤศจิกายน	15.65	15.75	0.10
ธันวาคม	14.44	14.45	0.01
เฉลี่ย	13.77	13.90	0.13

ที่มา: งานเศรษฐกิจการยาง ศูนย์วิจัยการยาง หาคีใหญ่

ตารางที่ 25

สรุปผลการรวมกลุ่มชายยางปี 2521

รายการ	จำนวน กลุ่ม	จำนวน สมาชิก (คน)	จำนวน ครั้งที่ ขาย	น้ำหนักยาง ที่ขาย (ก.ก.)	ราคา เฉลี่ย กก./บาท	เป็นมูลค่า	เพิ่มขึ้น คิดเป็น ร้อยละ	เงินกอง กลางที่ เกิดขึ้น
6 เดือนแรก (มค. - มิย.)	56	1,231	298	541,308.7	12.73	6,889,590.13	6.54	11,587.75
6 เดือนหลัง (กค. - ธค.)	58	1,099	312	641,816.7	14.54	9,331,280.22	6.08	14,397.75
รวมชายในกลุ่ม	58	1,231	610	1,183,125.4	13.71	16,220,870.33		25,985.50
เทียบชายนอกกลุ่ม					12.85	15,200,187.84		
ได้รับผลเพิ่มขึ้น					.86	1,020,682.51	6.29	

ที่มา: งานเศรษฐกิจการยาง ศูนย์วิจัยการยาง หาดใหญ่

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การคมนาคมและการขนส่ง

การติดต่อซื้อขายของจังหวัดสงขลาและยะลา ในระดับผู้ส่งออกใช้ **เทเล็กซ์** และโทรเลข ซึ่งนับว่าสะดวกและรวดเร็ว แต่การใช้โทรศัพท์ยังไม่สะดวก บางทีรอเป็นชั่วโมง ๆ กว่าจะติดต่อได้ นับว่าเป็นอุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่งต่อการค้าขาย

สำหรับการขนส่งทั้งยะลาและสงขลา ถนนหนทางอยู่สภาพดี มีถนนราดยางจากตัวจังหวัดไปยังอำเภอต่าง ๆ ทุกอำเภอ โดยเฉพาะในจังหวัดสงขลา ถนนระหว่างอำเภอต่าง ๆ เชื่อมโยงกันสะดวกมาก ส่วนถนนเล็ก (ลูกรัง) ที่แยกจากถนนใหญ่เข้าสู่หมู่บ้านก็นับว่าสะดวกพอสมควร ถนนนี้เกิดจากร.พ.ช. และถนนเงินแผ่นดิน สมัยรัฐบาล ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช แต่ในหน้าฝน ถนนลูกรังจะใช้การไม่สะดวกนัก

เนื่องจากถนนอยู่ในสภาพดีพอสมควรนี้เอง เป็นผลทำให้การขนส่งยางสะดวกและรวดเร็ว ประกอบกับยานพาหนะขนส่งโดยเฉพาะรถกระบะบรรทุกเล็กสามารถเข้าไปรับบรรทุกยางจากหมู่บ้าน ส่วนที่ไรรถเครื่องเข้าไปเร่ซื้อตามหมู่บ้านและชาวสวนที่กระจัดกระจายอยู่นั้นก็นับว่าสะดวก รถเครื่องสามารถเข้าถึงได้โดยใช้ทางคนเดิน เว้นแต่ชาวสวนที่อยู่ลึกเข้าไปในป่าเขา จะต้องแบกหามหรือบรรทุกจักรยานออกมาอีกทอดหนึ่ง

แม้ว่าถนนจะสะดวก แต่ขาดความปลอดภัยในการใช้ถนนหนทาง เพราะโจรผู้ร้ายจุกชุม ดังนั้นพ่อค้าเร่แปลกหน้าจึงไม่กล้าเข้าไปซื้อในเขตอื่น คงซื้อเฉพาะในถิ่นที่ตนเองอยู่เท่านั้น สภาพการเช่นนี้ทำให้เกิดผู้ขายน้อย Oligopsony ชาวสวนจึงเสียเปรียบ นอกจากเกี่ยวกับความปลอดภัยแล้ว พ่อค้าระดับหมู่บ้านเองก็ไม่ค่อยจะกล้าเข้าไปซื้อในถิ่นที่พ่อค้าคนอื่น เพราะกลัวคนอื่นจะเข้าไปแย่งซื้อในเขตของตน ซึ่งเป็นการแบ่งเขตท่ามาหากินกันโดยปริยาย

การขนส่งทางเรือไปยังต่างประเทศ ยางจากยะลาต้องนำมาลงเรือที่ปัตตานี โดยบรรทุกรถยนต์ มาขนถ่ายลงเรือฉลอม และลากจูงไปยังเรือเคียนทะเลอีกทอดหนึ่ง

อุปสรรคสำคัญยิ่ง คือ มรสุม และการขึ้นลงของน้ำ บางทีต้องรอเป็นวัน ๆ กว่าจะขนถ่ายได้ ส่วนภาระในการขนถ่ายลงเรือ ก็คือการยกขึ้นยกลงหลายทอดหลายทอด เริ่มตั้งแต่ขนยางออกจากโกดังที่ยะลา ขึ้นรถบรรทุกวิ่งมาปัตตานี เส้นทางนี้ความปลอดภัยมีน้อย แล้วก็ขนย้าย

เข้าโกดังรวบรวมเรือฉลอม หลังจากนั้นก็ขนจากโกดังลงเรือฉลอม แล้วลากจูงตามลำน้ำ
ปัตตานี ออกสู่ปากน้ำหน้าแหลมตาชี ใช้เวลาลากจูงราว 2 ชั่วโมงครึ่ง ถึงเรือเคียนสมุทรแล้ว
ก็ยกขึ้นเรือเคียนสมุทรอีกครั้งหนึ่ง ส่วนค่าขนส่งจากยะลา - ปัตตานี เบดละ 3 บาท (ถึงโกดัง)
โจรตบรทุก 10 ล้อ แต่ละคร่าวไคราว 120 เบด (ก้อน) สำหรับค่ายกขึ้นยกลงตันละ 65 -
70 บาท เฉพาะการตบรทุกขางจากยะลาไปเบตง เบดละ 8 บาท (หนึ่งเบดหนัก 111.1
กิโลกรัม คำว่า "เบด" Bale บางทีเรียกว่าก้อน)

การขนส่งจากเบตงไปยังมาเดเชียไม่ค่อยมีปัญหานัก เพราะขนย้ายทางรถยนต์จะมี
อุปสรรคอยู่บ้างก็เฉพาะด้านความปลอดภัย

การขนส่งขางไปจากศูนย์การค้าขนาดใหญ่ ไปต่างประเทศส่วนมากส่งผ่านท่าเรือ
สงขลา ลักษณะการขนถ่ายก็เช่นเดียวกัน แต่ที่สงขลาสะดวกกว่า เพราะท่าเรืออยู่ริมทะเลสาบ
ล่องน้ำลึกไม่ต้องรอน้ำขึ้น เส้นทางสงขลาท่าใหญ่ ถนนดีและปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย เรือเคียน
สมุทรเข้ามามากกว่าปัตตานี การติดต่อกับตัวแทนเรือก็สะดวก ส่วนการส่งออกทางปากังเบซาร์
โดยทางรถไฟก็ทำได้สะดวก โดยการขนขึ้นรถไฟที่ท่าใหญ่ แล้วต่อไปปากังเบซาร์ เส้นทางนี้
ปลอดภัย

การส่งขางไปต่างประเทศ นอกจากจะเสียค่าธรรมเนียม ค่าอากรต่าง ๆ ตาม
ระเบียบทางราชการแล้ว ระหว่างการขนถ่ายลงเรือ หรือ ขึ้นรถไฟไปยังต่างประเทศนั้นเจ้าหน้าที่
ศุลกากรต้องคอยคุมตลอดเวลา บางครั้งหลังจากเสียอากรขาออกแล้ว ไม่อาจขนย้ายได้ทันที ผู้
ส่งออกต้องจ่ายค่าดวงเวลาให้แก่เจ้าหน้าที่ที่เฝ้าควย อีกประการหนึ่ง

อากรขาออกเปลี่ยนแปลงเดือนละ 2 ครั้ง คือทุกวันที่ 1 และวันที่ 16 ของเดือน
ในบางครั้งระหว่างคอของการเปลี่ยนแปลงอัตราอากร คือวันที่ 15 ใช้อัตราเดิม ครั้นวันที่ 16
จะใช้อัตราใหม่ ถ้าพ่อค้าคาดว่าอัตราใหม่จะลดลงก็จะขอการส่งออกไว้ ถ้าคาดว่า会上ก็จะ
รีบส่งออก บางทีขนถ่ายกันทั้งคืนเพื่อจะได้เสียอากรในอัตราเดิม ความจริงการเปลี่ยนอัตรา
อากรเดือนละ 2 ครั้ง เพื่อให้ทันกับภาวะการค้าขางนั้นนับว่ามีส่วนทำให้การค้าขางมีความ
ไม่แน่นอนเพิ่มขึ้นอีก และเป็นการเปิดช่องทางให้เจ้าหน้าที่ที่ไม่สุจริตช่วยเหลือพรรคพวกได้โดย
การเขียนใบขนย้อนหลัง เพื่อให้พรรคพวกตนเสียอากรน้อยลง

วิธีคิดอากรขาออกสำหรับยางพารา

ตามกฎหมาย ถ้าราคาที่ทางกรมศุลกากรประกาศไม่เกิน กิโลกรัมละ 5.95 บาท ให้คิดอากร 1% ถ้าเกิน 5.95 บาท เฉพาะส่วนที่เกิน 5.80 บาท ให้เสีย 40% เช่นราคา ที่ทางการประกาศ สำหรับยางแผ่นรมควัน กิโลกรัมละ 15.- บาท

ราคาประกาศ กิโลกรัม ละ 15.- บาท

ลบด้วย 5.80 "

9.20 "

40% ของ 9.20 บาท = $9.20 \times .40 = 3.68$ บาท

ดังนั้นเสียอากรขาออก กิโลกรัมละ 3.68 บาท

สภาพการค้าภายในปัจจุบัน เริ่มตั้งแต่ชาวสวนผลิตรายกขึ้นมาแล้วจำหน่ายให้แก่ พ่อค้าระดับต่าง ๆ จนกระทั่งพ่อค้าส่งออกนำมาแปรสภาพ เพื่อส่งต่อไปยังผู้ใช้ทั้งในและนอก ประเทศ แล้วจะเห็นว่า มีขั้นตอนมาก หากจะลดขั้นตอนเหล่านี้ลงก็อาจลดช่วงเหลือม ลงได้บ้าง โดยเฉพาะระบบการซื้อขายและนโยบายการค้าของพ่อค้าทุกระดับ อาจเปลี่ยนแปลงได้ ความเข้มแข็งของกลุ่มชาวยาง ส่วนการสื่อสาร และการขนส่งไม่ปลอดภัย และหลายขั้นตอน อาจแก้ไขด้วยได้โดยบริการของรัฐบาลเอง นอกจากนี้รัฐบาลไม่ควรมุ่งหารายได้จากการส่ง ยางออกมากนัก ควรลดอากรขาออก เพราะเป็นอำนาจของอธิบดีกรมศุลกากร สามารถสั่งเปลี่ยน ได้เดือนละถึง 2 ครั้ง

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากการศึกษาค้นคว้าอย่างทั้งสงขลาและยะลา มีข้อควรพิจารณา ถึงวิถีตลาดขายของ
ไทยในปัจจุบันอยู่หลายประการ คือ ตามทะเบียนปรากฏว่ามีบริษัทส่งยางออกทั้งประเทศ 28 ราย
แต่ตามข้อเท็จจริงมีบริษัทส่งออกรายใหญ่จริง ๆ เพียง 6 รายเท่านั้น คือ

1. บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด หรือ เต็กบ๊าท่าง
2. บริษัท ฮวยชวน จำกัด
3. บริษัท กรุงแสง จำกัด
4. บริษัท เหมืองยางสินไทย จำกัด
5. บริษัท ปิ๊ยมคอมเมอร์เชียล จำกัด
6. บริษัท นูซันตารา จำกัด

ทั้ง 6 บริษัท มีสำนักงานอยู่ที่ภาคใต้อันเป็นแหล่งที่ดีว่ามียางมาก นอกจากนั้นยังมี
บริษัทสาขาของตนอยู่ทั่วทุกศูนย์กลางการค้าหรือทุกจังหวัด ที่มีการค้ายาง บริษัททั้ง 6
จะเป็นผู้ซื้ออย่างมากกว่าร้อยละ 80 จึงทำให้เกิดมีลักษณะของการผูกขาดในเชิงการค้า ทั้ง
ในค่านโยบายการซื้อขาย และ การตั้งราคา นอกจากนั้นระบบการค้าภายในประเทศยังมีลักษณะ
ไม่เกื้อกูล หรือ ส่งเสริม ให้มีการผลิตยางคุณภาพดี พอดีค่านกลาง ตลอดจนพ่อค้าระดับต่ำสุด
พอใจกับการซื้อ ยางแผ่นดิบมากกว่ายางแผ่นรมควัน ทั้งนี้เพื่อหวังผลประโยชน์อันจะพึงได้รับ
จากการตีราคาหักน้ำหนักด้วยความชื้นของยางขณะซื้อ ราคาที่จ่ายให้แก่ชาวสวนยาง สำหรับ
ยางคุณภาพดีกับยางคุณภาพต่ำ เกือบจะไม่ต่างกันเลย ความแตกต่างของราคาระหว่างยาง
คุณภาพดีกับยางคุณภาพต่ำ จึงไม่เป็นสิ่งจูงใจ ให้ชาวสวนทำยาง ให้ได้คุณภาพดีขึ้นแต่อย่างใด
ชาวสวนจึงหันไปมุ่งทำยาง แผ่นหนา และ ยาวกว่าเดิม ซึ่งนอกจากเพื่อต้องการให้น้ำหนักเพิ่ม
ขึ้นแล้ว ยังเป็นการสะดวกและรวดเร็วกว่าการทำยางคุณภาพดีเสียอีก

ตารางที่ 26

ราคายางประเทศไทยที่ประกาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียง
(ยกมาเฉพาะบางวัน)

วัน เดือน ปี ที่ขาย	ราคากลางมาเลเซีย เซ็น/ก.ก.			ราคายางตลาดหาคีใหญ่ บาท/ก.ก.		
	ชั้น 1	ชั้น 3	ผลต่าง	ชั้น 1	ชั้น 3	ผลต่าง
1 มี.ค. 20	199.00	184.50	14.50	10.90	10.70	20
10 มี.ค. 20	205.50	190.25	15.25	11.20	11.00	20
21 มี.ค. 20	202.50	187.00	15.50	11.20	11.00	20
30 มี.ค. 20	201.50	188.25	13.25	11.20	11.00	20
4 พ.ค. 20	193.00	186.75	6.25	11.45	11.25	20
20 พ.ค. 20	193.50	186.50	7.00	11.60	11.40	20

ที่มา : ศูนย์วิจัยการยางหาคีใหญ่

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่าราคายางชั้น 1 กับชั้น 3 ตลาดหาคีใหญ่ แตกต่างกันเพียง 20 สต./ก.ก. และเท่ากันทุกวันแสดงว่าบริษัทผู้ส่งออก มีอิทธิพลในการตั้งราคา มาก เป็นการซื้อที่ส่งเสริมให้ปรับปรุงคุณภาพยาง ส่วนตลาดมาเลเซียผลต่างแต่ละวันไม่เท่ากัน และแตกต่างมากกว่าตลาดหาคีใหญ่

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 27

ผลต่างของราคาขายางแผนรวมวันชั้น 1 และชั้น 3
ของตลาดมาเลเชียและหาคีใหญ่ (ราคาเฉลี่ยรายเดือน)

พ.ศ. 2520 (8 เดือน)	ราคาขายางตลาดมาเลเชีย (คิดเป็นเงินไทย) บาท/ ก.ก.			ราคาขายางตลาดหาคีใหญ่ บาท/ ก.ก.		
	ชั้น 1	ชั้น 3	ผลต่าง	ชั้น 1	ชั้น 3	ผลต่าง
ม.ค.	16.50	15.60	0.90	11.32	11.09	0.23
ก.พ.	16.43	15.34	1.09	11.08	10.86	0.22
มี.ค.	16.56	15.38	1.22	11.14	10.91	0.23
เม.ย.	16.02	15.23	0.79	11.34	11.14	0.20
พ.ค.	15.85	15.38	0.47	11.57	11.36	0.21
มิ.ย.	15.67	15.21	0.46	11.47	11.25	0.22
ก.ค.	15.78	15.41	0.37	11.57	11.36	0.21
ส.ค.	16.19	15.85	0.34	11.98	11.78	0.20

ตัวเลขเบื้องต้น ที่มา : ศูนย์วิจัยการยางหาคีใหญ่

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่านโยบายการซื้อและการตั้งราคาของตลาดหาคีใหญ่แทบจะไม่เปลี่ยนแปลงในขณะที่ตลาดมาเลเชียเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย